

POSTANOWIENIE

31 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 31 stycznia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
przeciwko Krajowemu Ośrodkowi Wsparcia Rolnictwa w Warszawie
o złożenie oświadczenia woli, ewentualnie o ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 29 kwietnia 2022 r., V ACa 719/21,

**1) odrzuca skargę kasacyjną w zakresie obejmującym
rozstrzygnięcie zawarte w punkcie I (pierwszym) zaskarżonego
wyroku;**

**2) przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w pozostałym
zakresie.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 29 kwietnia 2022 r. w sprawie z powództwa „A.” sp. z o.o. w G. przeciwko Krajowemu Ośrodkowi Wsparcia Rolnictwa w Warszawie o złożenie oświadczenia woli, ewentualnie o ustalenie na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 18 maja 2021 r.: sprostował oznaczenie siedziby powoda w komparycji i sentencji zaskarżonego wyroku poprzez zastąpienie wyrazów: „G.” wyrazami: „G.” (I); oddalił

apelację (II); zasądził od „A.” sp. z o.o. w G. na rzecz Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w Warszawie kwotę 4050 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego (III).

Od tego wyroku skargę kasacyjną wywiodła strona powodowa zaskarżając je w całości, tj. również odnośnie do punktu I rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego w Warszawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna „A.” sp. z o.o. w G. skierowana została także przeciwko rozstrzygnięciu o sprostowaniu oczywistej omyłki w zaskarżonym apelacją orzeczeniu Sądu Okręgowego w Warszawie. Sprostowana przez Sąd Apelacyjny omyłka ma charakter oczywistej, ponieważ odnosi się do prawidłowego zapisu nazwy strony powodowej (art. 350 § 1 k.p.c.). Orzeczenie sądu drugiej instancji wydane w oparciu o art. 350 § 1 i 3 k.p.c. nie podlega zaskarżeniu ani w drodze zażalenia do Sądu Najwyższego (art. 394¹ § 1-1¹ k.p.c.), ani też poprzez poziome zażalenie do innego składu sądu drugiej instancji (art. 394² § 1 k.p.c.). Jednocześnie, skoro nie należy do orzeczeń merytorycznych, kończących postępowanie w sprawie nie może być zaskarżone skargą kasacyjną (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 26 sierpnia 1998 r., II CZ 70/98, z 9 grudnia 1998 r., II CZ 143/98, z 27 stycznia 1999 r., II CZ 158/98, z 26 maja 1999 r., III CZ 34/99 i z 13 czerwca 2013 r., V CZ 28/13).

Jedynie w przypadku, w którym z naruszeniem art. 350 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji wydał orzeczenie o sprostowaniu, będące w istocie rozstrzygnięciem co do meritum sprawy, przy czym nastąpiło to w sprawie, w której skarga kasacyjna jest dopuszczalna, można wnieść od takiego orzeczenia przysługujący na zasadach ogólnych środek zaskarżenia od orzeczenia merytorycznego (wyroku) sądu drugiej instancji w postaci skargi kasacyjnej (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 4 listopada 2010 r., IV CSK 188/10, OSNC 2011, nr 7- 8, poz. 86, z 17 czerwca 2014 r., I CSK 422/13 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2018 r., I CSK 176/17 i z 21 marca 2019 r., I CSK 488/18). Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie miała jednak miejsca, w konsekwencji Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

odrzuć skargę kasacyjną strony powodowej w zakresie zaskarżenia rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie.

[SOP]

(r.g.)